

[K. B. Andersen.]

det i forbindelse med omtale af åbningstalen skriver — jeg beder om tilladelse til et kort citat —:

„Det ville være glædeligt, om den indledte folketingssamling således kunne byde på noget positivt i stedet for blot at blive benyttet af de enkelte partier til at bringe sig i stilling med henblik på det valg, som skal komme senest om et års tid.“

Spørgsmålet er nu: hvad vil oppositionen? Regeringen har nu givet sit udspil. I hvilken ånd vil det blive modtaget?

Det må være det vigtigste formål med denne debat, der danner optakt til en vinters arbejde her i tinget, og som har fået regeringens arbejdsprogram som grundlag, at give befolkningen oplysning om oppositionens arbejdslyst, arbejdssevne og arbejdsvilje. Det må siges, at forvarslerne ikke har været for gode, men der består jo den mulighed, at debatten her kan give et mere positivt indtryk.

Det lader sig ikke nægte, at det konservative folkeparti har været ivrig for at bringe sig i forgrunden i sommerens politiske debatter. Ikke, som man kunne have ønsket og håbet, med konstruktive forslag, men først og fremmest med personlige angreb på regeringens medlemmer med den højtærede statsminister som yndlingsoffer. Der er jo tradition i det parti for personlige statsministerangreb.

Nu er det ikke vanskeligt at finde frem til grunden til, at konservative politikere dyrker personangreb med så megen nidkærhed. Den ligger lige for. Det er igen de gode økonomiske forhold. Havde vi haft valutaunderskud, havde vi haft stor ledighed, havde vi haft stagnerende produktion, havde vi haft svigtende eksport, kort sagt, havde forretningen Danmark haft det rigtig skidt, ja, så ville disse økonomiske forhold have været angrebemålene uden smålig skelen til årsagerne til besværlighederne. Nu er alle disse forhold i orden og vor økonomiske udvikling præget af støt og rolig fremgang — og så, ja, så må man jo altså finde andre angrebemål. Der er desværre ikke tvivl om, at disse stadige personangreb er med til at give befolkningen lede ved politik. Der er måske også grund til at minde partiet om, at i det lange løb kan personangreb ikke

erstatte en politisk linje og ikke skjule mangelen på konstruktive forslag.

Det kunne måske i denne sammenhæng være på sin plads at spørge: hvad er det for en glørværdig indsats, der giver det konservative folkeparti baggrund for denne dømmesygge? Hvorledes ville forholdene have været her i landet, om vi havde fulgt de konservatives råd igennem årene?

I den VK-plan, som de konservative var hovedmændene for for nogle år siden, blev der givet udtryk for en økonomisk politik, der ville have ført landet ud i kaotiske tilstande. Det var den økonomiske politik, der var den direkte årsag til hr. Thorkil Kristensens afsked med dansk politik. Og det var den økonomiske politik, der i sommer af Finanstidende blev betegnet som tydende på ukendskab til de samfundsøkonomiske sammenhænge.

Ligeledes i VK-planen fandt man kravet om at begrænse statens anlægsvirksomhed til det absolut nødvendige, så længe højkonjunkturen varede. Da højkonjunkturen har været siden, skulle vi altså i alle disse år yderligere have begrænset statens anlægsvirksomhed med meget alvorlige følger for uddannelse, for trafikudvikling, for sociale institutioner, for kulturliv o. s. v.

Det konservative folkeparti har i sommerens løb i dyre annoncer fortalt befolkningen, at partiet viser vejen til en ny boligpolitik, og i denne sammenhæng bl. a. hævdede, at det måtte være muligt at opføre mindst 40.000 boliger om året. Det er det da sikkert også. Springet er ikke så stort. I 1960 fuldførtes der 28.000 boliger; i fjor passerede vi de 33.000. I år runder vi vel de 34.000. Det betyder, at blot vi fortsætter den nuværende stigningstakt 3 år til, så er de 40.000 hjemme. Men det er unægtelig udtryk for et vældigt omsving eller også en meget kort hukommelse, når det konservative parti nu jonglerer med tal af denne størrelsesorden.

Hvordan stod det til med målene for boligbyggeriet og med tankerne om fremtidens boligbehov, da de konservative var ved roret? Lad mig med et par tilfældigt valgte eksempler friske det op, så det sådan ligesom kan gå ind i den løbende boligdebat.

Ved et møde i Frederiksberg Grundejerforening den 10. september 1953 kom den daværende boligminister, Aksel Møller, ind